

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Milana Chmelíčka a soudkyň JUDr. Ivy Březinové a Mgr. Jitky Stíbralové ve věci

žalobkyně: **S. P.**, narozená xxx
bytem xxx
zastoupená advokátem JUDr. Antonínem Foukalem
sídlem Lidická 77, Brno

proti
žalované: **UNIQA pojišťovna, a.s.**, IČO 49240480
sídlem Evropská 136/810, Praha 6
zastoupená advokátem JUDr. Radimem Kroftou
sídlem U Železné lávky 568/10, Praha 1

o náhradu škody,

o odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 6 ze dne 14. ledna 2021, č. j. 19 C 113/2020-32

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se mění** tak, že se zamítá žaloba, kterou se žalobkyně domáhá zaplacení náhrady za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti za dobu od 7. 7. 2016 do 18. 3. 2017 ve výši 133 473 Kč, náhrady za ztrátu na výdělku při invaliditě od 3. 3. 2017 do 31. 12. 2019 ve výši 511 463 Kč, zaplacení náhrady účelně vynaložených nákladů spojených s léčením ve výši 8 655 Kč a uložení povinnosti žalované k plnění náhrady za ztrátu na výdělku při invaliditě od 1. 1. 2020 do budoucna.
- II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Shodu s prvopisem potvrzuje B.N.

Odůvodnění:

1. Napadeným mezitímním rozsudkem soud I. stupně rozhodl, že žaloba, jíž se žalobkyně domáhá výše uvedených náhrad, je co do základu důvodná (výrok I). Výrokem II rozhodl, že o výši nároku a náhradě nákladů řízení bude rozhodnuto v konečném rozhodnutí.
2. Žalobkyně se žalobou podanou u Obvodního soudu pro Prahu 6 dne 17. 3. 2020 domáhala náhrady újmy na vlastním zdraví v podobě ztráty na výdělku a účelně vynaložených nákladů léčení s tvrzením, že újma na zdraví jí vznikla následkem dopravní nehody dne 5. 7. 2016, kterou zavinil řidič P. Š. odpovědnostně pojištěný u žalované. Při dopravní nehodě byli usmrceni nejbližší příbuzní žalobkyně – snacha L. P. a 2 nezletilá vnoučata B. a D., syn žalobkyně P. P. (manžel, a respektive otec zemřelých) utrpěl těžká zranění a následnou psychickou újmu ze ztráty rodiny. Předmětnou žalobou se domáhá odškodnění vlastní újmy na zdraví, když v důsledku dopravní nehody, při níž žalobkyně přišla o nejbližší rodinu, ušel žalobkyni výdělek, neboť v období od 7. 7. 2016 do 18. 3. 2017 byla původně výdělečně činná žalobkyně v pracovní neschopnosti, od 3. 3. 2017 byla uznána invalidní ve xxx stupni invalidity. Žalobkyně dále žádá odškodnění újmy na zdraví v podobě účelně vynaložených nákladů vlastního léčení.
3. Žalovaná navrhl žalobu zamítnout. Učinila nesporným žalobkyní popisovaný skutkový stav věci a stejně, že odpovědný řidič P. Š. byl u žalované pojištěn. Zásadně však odmítla nárok na náhradu tzv. reflexní újmy. Žalobkyně nebyla přímou účastnicí dopravní nehody, nebylo ji jako poškozené ublíženo na zdraví a není tak naplněn předpoklad § 2958 o. z. Poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 25 Cdo 2692/2006 v otázce nedostatku, respektive přetržení příčinné souvislosti mezi jednáním pachatele a újmu na zdraví vzniklou tzv. sekundární obětí. Dále poukázala na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tdo 302/2018 vydané přímo ve věci odsouzeného P.a Š.a. Dle žalované nelze odčinit důsledky duševního onemocnění, které utrpěla žalobkyně coby sekundární oběť. Skutečnost, že žalobkyně v důsledku citových útrap utrpěla xxx, které vyústilo v invaliditu xxx stupně, je toliko rozhodným kritériem pro určení výše peněžité náhrady duševních útrap ve smyslu § 2959 o. z. a tuto škodu není možné odčinit dle § 2958 o. z., jak žádá žalobkyně.
4. Z provedeného dokazování a nesporných tvrzení stran vzal soud za prokázány níže uvedený skutkový stav. Dne 5. 7. 2016 došlo k tragické dopravní nehodě, kterou zavinil řidič P. Š. odpovědnostně pojištěný u žalované. Při dopravní nehodě byli usmrceni snacha žalobkyně L. P. a dvě nezletilá vnoučata B. a D.. Syn žalobkyně P. P. (manžel, resp. otec zemřelých) utrpěl těžká zranění a následnou psychickou újmu ze ztráty rodiny. Pro žalobkyni, která byla do té doby celoživotně pracovně zapojena a jejíž způsob života před událostí lze popsat jako aktivní a činorodý, představovala ztráta velké části nejbližší rodiny silný zásah do jejího zdraví. Od tragické události je žalobkyně v péči psychiatra a psychoterapeuta. Bezprostředně od události (od 7. 7. 2016) byla původně pracovně zapojená žalobkyně v pracovní neschopnosti. Pracovní neschopnost trvala až do 18. 3. 2017, když od 3. 3. 2017 byla žalobkyně uznána invalidní ve xxx stupni invalidity. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, v důsledku něhož žalobkyně trvale ztratila pracovní potenciál, shledal posuzující lékař těžkou depresivní poruchu bez psychotické symptomatologie, poruchu přizpůsobení v tíživé životní situaci, těžkou depresivní reakci. Žalobkyni po dobu pracovní neschopnosti i po jejím skončení a uznání invalidity uchází výdělek. Žalobkyně dále v souvislosti s vlastním léčením průběžně vynakládala prostředky na úhradu léků a léčebných rehabilitačních pobytů v lázních na doporučení lékařů. O nároku žalobkyně na odčinění duševních útrap při usmrcení osob blízkých (uplatněném ve smyslu § 2959 o. z.) bylo pravomocně rozhodnuto rozsudkem Okresního soudu ve Svitavách č.j. 9 C 140/2019-114 ze dne 28. 1. 2020. Žalovaná žalobkyni vyplatila před podáním žaloby jednorázové odškodnění duševních útrap ve výši 1 000 000 Kč a dle uvedeného rozhodnutí soudu dále částku 391 250 Kč s příslušenstvím. Soud v uvedeném řízení dovodil v případě žalobkyně a jejího manžela naplnění kritérií pro zvýšení základní částky odškodnění v maximální možné míře.

Shodu s prvopisem potvrzuje B.N.

5. Soud I. stupně považoval za účelné, aby bylo rozhodnuto mezitímním rozsudkem (§ 152 odst. 2 věta druhá o. s. ř). S odkazem na § 2910, § 2927, § 2956, § 2960, § 2962, § 2963 o. z. a § 6 a § 9 odst. 1 zákona č. 168/1999 Sb. konstatoval, že žalobkyně nebyla přímým účastníkem předmětné dopravní nehody, při níž zemřely osoby jí blízké. V terminologii právní nauky je třeba na žalobkyni pohlížet jako na sekundární oběť (poškozenou), domáhající se odškodnění tzv. reflexní újmy. Soud I. stupně citoval z R 7/1979 a rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 4 Tdo 302/2018, dle kterých, vyvinulo-li se u sekundární oběti vlastní onemocnění xxx, které vyústilo v plnou invaliditu, není dána příčinná souvislost mezi jednáním škůdce a vzniklou škodou, respektive nelze nastalé xxx odčinit podle ustanovení 2958 o. z., to je jako újmu na zdraví, ale tato skutečnost by měla být vyjádřena právě ve výši náhrady nemajetkové újmy přiznané dle § 2959 o. z. Dále citoval z odborné literatury (JUDr. Ivo Smrž, Ph.D. Duševní újmy na zdraví a jejich odčínování v civilním právu, ASPI), z článku Jakuba Stromšíka: Odškodňování tzv. sekundárních obětí v Rakousku a v České republice a rovněž z komentáře k zák. 89/2012 Sb. (HULMÁK, M. a kol. Občanský zákoník VI. Závazkové právo. Zvláštní část 2055-3014, Praha 2014) a s odkazem na tuto literaturu dospěl k závěru, že žaloba je co do základu důvodná. Dovodil, že žalobkyni vznikla v přímé souvislosti s tragickými následky dopravní nehody, které nebyla osobně účastna, újma na zdraví. Újmu vzniklou žalobkyni lze právně kvalifikovat jako újmu nervovou – to je těžký šok, deprese, které se vyvinuly v závažné xxx, vše jako přímý důsledek ztráty tří členů nejbližší rodiny. Ve smyslu § 2910 o. z. a § 2927 o. z. lze tedy zásah řidiče P.a Š.a, který při provozu dopravního prostředku zaviněně porušil povinnosti stanovené zákonem, považovat za zásah do absolutního práva žalobkyně. Dle přesvědčení soudu lze jednoznačně dovodit příčinnou souvislost mezi protiprávním jednáním škůdce a vznikem újmy žalobkyně. Dovodil, že v daném případě nedošlo k přetržení příčinné souvislosti mezi jednáním škůdce a vzniklou újmu na zdraví žalobkyně coby sekundární oběti, když škůdcem způsobené tragické úmrtí členů rodiny žalobkyně bylo nepochybně podstatnou a rozhodnou příčinou, která se podílela na újmě na zdraví žalobkyně coby nepříznivém následku. V daném případě došlo k řetězení podmínek, neboť k újmě na zdraví sekundárního poškozeného by nedošlo bez zásahu do absolutního práva primárního poškozeného, přičemž k oběma újmám dojde v důsledku téhož protiprávního jednání škůdce. Uzavřel, že žalobkyně ve smyslu § 2910 a § 2956 o. z. vznikl nárok na odčinění škody i nemajetkové újmy vzniklé zásahem do jejího absolutního práva. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že nároky uplatněné žalobkyní u žalované ve smyslu § 2959 o. z., (to je odčinění duševních útrap pramenících z usmrcení osob blízkých) byly již vypořádány. Ani v tomto případě však nelze žalobkyni upírat nárok na náhradu majetkové újmy, neboť takové řešení by bylo rozporné se základními zásadami spravedlnosti, formulovanými například v § 3 o. z. a žalobě co do jejího základu v plném rozsahu vyhověl.
6. Proti rozsudku podala včasné odvolání žalovaná. Zdůraznila, že újma, která měla žalobkyni vzniknout v souvislosti s usmrcením tří osob jí blízkých při dopravní nehodě, které nebyla osobně účastna, žalobkyni nevznikla z důvodu přetržení příčinné souvislosti, neboť se jedná až o sekundární následek odvozený z primárního následku, tj. újmy na zdraví u primární oběti, kdy za tento sekundární následek již škůdce neodpovídá. Příčinnou souvislost mezi jednáním škůdce a vzniklou škodou totiž nelze dovodit ze skutečnosti, která je již sama následkem. Přímým důsledkem dopravní nehody způsobené pojištěným bylo usmrcení osob žalobkyni blízkých. Tento důsledek se pak stal příčinou vzniku újmy na zdraví žalobkyně a s ní související majetkové škody ve formě ztráty na výdělku a dalších škod. Újma, jež vznikla na zdraví a majetku žalobkyně, je následkem reakce na následky dopravní nehody. Vznikla tedy v příčinné souvislosti se skutečností, jež sama je následkem škodné události. Soud I. stupně se odchýlil od ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR ve vztahu k náhradě tzv. reflexní újmy sekundární oběti, například od R 7/1979, rozhodnutí sp. zn. 25 Cdo 1455/2005, 25 Cdo 2692/2006, 25 Cdo 1206/2015, 25 Cdo 281/2019 a dokonce přímo ve věci nároku na náhradu škody na zdraví jiné sekundární oběti předmětné dopravní nehody (rozsudek Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 4 Tdo 302/2018 ze dne 20. června 2018). Zdůraznil, že v projednávané věci nejde o odčinění zásahu do základního lidského práva na život, nýbrž o porušení práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života (čl. 10

odst. 2 a čl. 8 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech). Žalobkyně utrpěla v důsledku citových útrap xxx trvalého rázu, které vyústilo v invaliditu xxx stupně. Takovou skutečnost je třeba u sekundární oběti zohlednit výhradně při odškodnění dle § 2959 o. z. O nároku na náhradu duševních útrap dle tohoto ustanovení však již bylo ve vztahu mezi stranami pravomocně rozhodnuto rozsudkem Okresního soudu ve Svitavách ze dne 28. 1. 2020, č. j. 9 C 140/2019-114, kterým bylo žalované uloženo zaplatit žalobkyni na náhradě duševních útrap spojených s předmětnou dopravní nehodou 391 250 Kč, a to k již vyplacené částce 1 000 000 Kč. Celková náhrada újmy tak činila 1 391 250 Kč a soud shledal u žalobkyně naplnění kritérií pro určení výše odškodnění v maximální možné míře, a to na základě všech kritérií, včetně posouzení skutečnosti, že žalobkyně byla v důsledku zásahu do jejího práva na soukromí a rodinný život vyražena ze života pracovního. Základ nároku tak není dán. Navrhoval, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek tak, že žaloba se v celém rozsahu zamítá.

7. Žalobkyně k odvolání žalované uváděla, že se s rozsudkem soudu I. stupně plně ztotožňuje a považuje jej za věcně správný. Je jí známa judikatura Nejvyššího soudu České republiky v otázce tzv. reflexních újem, s čímž se však žalobkyně nemůže ztotožnit a její právní názor navíc podporuje i odborná veřejnost, která považuje náhled Nejvyššího soudu za nesprávný a související judikaturu, utvářející se od sedmdesátých let, za naprosto nereflektující nové pojetí soukromého práva reprezentované zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Ztotožnila se se soudem I. stupně, že v daném případě došlo k řetězení podmínek a újma primárně poškozených byla způsobena protiprávním jednáním škůdce, přičemž vznik újmy na zdraví sekundárních (vlastně rovněž primárních obětí) byl vyvolán přímou příčinou, která má věcný vztah k jednání škůdce a judikatura Nejvyššího soudu týkající se této otázky zcela odporuje obecným zásadám právním a stávající pojetí není stavem dlouhodobě právně udržitelným. Byla též toho názoru, že rozsudek, kterým byla žalobkyně odškodněna z titulu duševních útrap dle § 2959 o.z. u Okresního soudu ve Svitavách, nezpůsobuje překážku věci pravomocně rozsouzené dle § 159a odst. 4 o. s. ř., když se věcně zabývá diametrálně odlišnými nároky, jež dle názoru jak žalobkyně tak nalézacího soudu, nejsou podřaditelné pod § 2959 o.z. Dopady, jež jsou medicínsky definovatelné, nemohou být zohledněny při odčítání duševních útrap dle § 2959, nýbrž dle § 2958 o.z., neboť stres a útrapy, jež poškozený prožívá a které musí vytrpět, zasahují přímo do jeho zdraví. Při zásahu do práva na život primárně poškozeného se může u sekundárních obětí zásah projevit jak ve sféře materiální coby škoda, tak ve sféře imateriální coby újma. V případě vzniklé škody sem pak dopadají situace právě účelně vynaložených nákladů spojených s léčením a náhrad za ztrátu na výdělků. V případě imateriálních újem se pak řeší otázka vzniklé psychické újmy způsobené nervovým šokem. Žalobkyni utrpěná újma, jež se projevila ve sféře zdraví žalobkyně, je tak vnímána coby zásah do jejího absolutního práva a ze sekundární oběti tímto učinila přímo poškozenou. Navrhovala, aby odvolací soud napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil.
8. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal odvolací soud napadený rozsudek včetně řízení, které předcházelo jeho vydání (§ 212, § 212a o. s. ř.), a poté dospěl k závěru, že odvolání žalované je opodstatněné.
9. V projednávaném případě se žalobkyně domáhá coby sekundární oběť odškodnění za tzv. reflexní újmu. Soud I. stupně v dostatečném rozsahu zjistil skutkový stav věci, nicméně věc nesprávně právně posoudil, když se, při znalosti ustálené judikatury Nejvyššího soudu v otázce odškodňování tzv. sekundárních obětí, od ní odchýlil a vyšel z publikovaných názorů opačných. Není sporu o tom, že duševní útrapy žalobkyně v důsledku ztráty své snachy a dvou vnoučat a poškození zdraví jejího syna, se projevily na jejím zdravotním stavu a byla uznána invalidní ve xxx skupině invalidity. Duševního utrpení žalobkyně, jehož příčinou bylo úmrtí snachy a dvou vnoučat, se u ní rozvinulo do onemocnění xxx. Tato újma na zdraví ale nebyla způsobena přímo škodní událostí (dopravní nehodou), již nebyla osobně účastna. Přímou příčinou vzniku onemocnění žalobkyně byl až následek této škodní události – úmrtí blízkých rodinných příslušníků. Příčinná souvislost je proto dána mezi újmu na zdraví žalobkyně a úmrtím rodinných příslušníků. V daném případě, jak

Shodu s prvopisem potvrzuje B.N.

správně konstatoval soud I. stupně, jde o postižení druhotné oběti, způsobené smrtí blízkého člověka, a tuto újmu je nutno posuzovat (odškodnit) právě dle § 2959 o. z., nikoliv, jak dovodil soud I. stupně, dle § 2910 či § 2956 o. z. Nutno zdůraznit, že judikatura Nejvyššího soudu ČR v otázce odškodňování sekundárních obětí je ustálená a konstantní a Nejvyšší soud se od ní neodchýlil ani po účinnosti nového občanského zákoníku č. 89/2012 Sb.

10. Nejprve lze odkázat na rozsudek NS sp. zn.25 Cdo 894/2018, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek jako Rc 85/2019, kde byla podrobně vymezena kritéria rozhodná pro výše satisfakce pro osoby blízké osobě, která byla usmrcena, nebo u které došlo k závažnému ublížení na zdraví. Dále zejména odvolací soud poukazuje na rozsudek NS ze dne 14. 4. 2020, sp. zn. 25 Cdo 281/2019, publikovaný ve Sbírce soudních rozhodnutí jako Rc 107/2020 s právní větou: „Rozvoj duševního onemocnění u pozůstalého (druhotné oběti) v důsledku úmrtí blízkého člověka je důvodem pro přiměřené zvýšení peněžité náhrady nemajetkové újmy podle § 2959 o. z., a to při respektování právně významných kritérií a pravidel pro rozhodování o její výši“. Nejvyšší soud v tomto posledním rozsudku odkázal i na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. června 2018, sp. zn. 4 Tdo 302/2018, ve kterém Nejvyšší soud dospěl k závěru, že vznik duševního onemocnění svědčí o míře zásahu do práv sekundární oběti, zejména o jeho mimořádné intenzitě. Proto dovodil, že pokud poškozená doložila, že v důsledku smrti osob jí blízkých došlo k duševnímu onemocnění, které je trvalého rázu a má povahu ztížení společenského uplatnění v tom směru, že do budoucna omezuje seberealizaci ve sféře rodinného, kulturního a společenského života, což poškozené znemožňuje žít plnohodnotný život, jaký žila před předmětnou dopravní nehodou, lze tuto skutečnost vzít v úvahu při rozhodování o nárocích podle § 2959 o. z., a dát zmíněné skutečnosti a odpovídající výraz ve výši přiznaného nároku na odčinění nemajetkové újmy.
11. Nejvyšší soud v citovaném Rc 107/2020 setrval na svém závěru, že rozvoj duševního onemocnění u žalobkyně je tedy následkem, který je třeba ve výši náhrady nemajetkové újmy zohlednit tak, aby i újma na zdraví takto vzniklá byla odčiněna a jejich utrpení vyváženo. Nikoliv však, že by se nároky náležející jinak přímé oběti podle § 2958 (náhrada za bolest, za ztížení společenského uplatnění či nemajetkové újmy) automaticky a v plném jejich rozsahu přičítaly k náhradě při usmrcení osoby blízké, nýbrž tak, že v rámci shora popsaných kritérií a pravidel se přiměřeně zvýší náhrada podle § 2959 o.z. Nejde totiž ani v takovém případě o odčinění zásahu do základního lidského práva na život (osoba, která o něj přišla, nemůže žádnou kompenzaci dostat), nýbrž o porušení práva na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života.
12. Tento závěr se a simili uplatní v i daném případě, kdy žalobkyně rovněž uplatňuje jiné nároky na náhradu škody na zdraví než nárok dle § 2959 o.z., tedy nároky náhradu za ztrátu na výdělku po dobu pracovní neschopnosti, náhradu za ztrátu na výdělku při invaliditě a zaplacení náhrady účelně vynaložených nákladů léčeni. Jak výše uvedeno tyto nároky žalobkyně vůči škudci nemá, když vznik škody u ní nesouvisí přímo se škodní událostí ale až s jejími následky. Odvolací soud opakuje, že vznik duševního onemocnění lze ale zohlednit právě při posuzování výše náhrady dle § 2959 o.z., která ovšem již byla žalobkyni přiznána rozsudkem Okresního soudu ve Svitavách. Jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozsudku na straně 9 bod 8, toto zjištění o duševním onemocnění soud I. stupně v rámci odškodnění dle § 2959 o.z. učinil (viz též bod 16 tohoto rozsudku a bod 43), proto i odškodnil žalobkyni v maximální možné míře, když přihlédl i k tomu, že se léčí na psychiatrii, že musela v zaměstnání skončit a za své psychické problémy byla uznána invalidní ve třetím stupni.
13. Odvolací soud rovněž zdůrazňuje, že Sbírka soudních rozhodnutí je vydávána Nejvyšším soudem a má oficiální povahu, když jsou v ní publikována zásadní rozhodnutí sloužící ke sjednocení judikatury. Odvolací soud proto ze závěrů výše uvedeného rozsudku v dané věci vycházel, když přesvědčivé důvody pro odchýlení se od této ustálené judikatury neshledal ani v soudem I. stupně uváděných odlišných publikovaných názorech. Lze i dodat, že závěry uvedené ve zmíněných rozsudcích Nejvyššího soudu byly i implicitně akceptovány rovněž Ústavním soudem (viz jeho nálezy IV. ÚS 2578/19).

Shodu s prvopisem potvrzuje B.N.

14. S ohledem na výše uvedené změnil mezitímní rozsudek soudu I. stupně tak, že žalobu, kterou se žalobkyně domáhala odškodnění výše uvedených nároků, zamítl (§ 220 odst. 1 o. s. ř.).
15. Rozsudkem odvolacího soudu se řízení končí, odvolací soud proto rozhodl o nákladech řízení mezi účastníky před soudy obou stupňů dle § 142 odst. 1, § 224 odst. 1 o.s.ř. za použití § 150 o.s.ř. a v řízení úspěšné žalované náklady tohoto řízení nepřiznal s ohledem na okolnosti daného případu, tedy na to, že u žalobkyně se v důsledku ztráty rodinných příslušníků rozvinula duševní nemoc, která má dopady do jejího jak rodinného tak i pracovního života.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek dle § 237 o.s.ř., tedy jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu nebo která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Dovolatel musí být zastoupen advokátem.

Praha 25. května 2021

JUDr. Milan Chmelíček v.r.
předseda senátu